Проповідник 1

Пролог 1-11; марність людського знання 12-18

1 Слова Когелета, Давидового сина, царя в Єрусалимі.

2 Марнота марнот, каже Когелет, марнота марнот - геть усе марнота.

3 Що за користь людині з усіх її трудів, які вона завдає собі під сонцем?

4 Рід відходить і рід приходить, земля ж перебуває повіки.

5 Так само і сонце сходить, і сонце заходить і поспішає до свого місця, де має сходити.

6 Вітер віє на південь, і звертає на північ: знай крутиться та й крутиться, повіваючи, та й знов повертається до своїх кругобігів.

7 Усі ріки течуть у море, та море не наповнюється. До місця, звідки течуть ріки, туди вони повертаються знову.

8 Усякі речі втомлюють людину, а чому - ніхто не каже. Око не насититься баченим, вухо не наповниться слуханим.

9 Те, що було, є те саме, що буде; те, що зробилось, є те саме, що зробиться. Нема нічого нового під сонцем.

10 Як є щось, про що кажуть: "Глянь: ось нове!" - то воно вже давно було у віках, які були перед нами.

11 Немає згадки про минулих, та й про тих, що будуть потім, - не згадають про них ті, що прийдуть опісля.

12 Я, Когелет, був царем над Ізраїлем в Єрусалимі.

13 Віддався я всім серцем розслідуванням та мудрим вивідуванням усього, що під сонцем. Це ж невдячне заняття, що Бог дав людям, щоб вони клопоталися.

14 Я бачив усе, що діється під сонцем, і що ж? Усе марнота й гонитва за вітром.

15 Криве не може стати прямим, і того, що бракує, не можна полічити.

16 Подумав я у серці: ось я придбав собі велику і глибоку мудрість, понад усіх, що були передо мною над Єрусалимом, і серце моє дознало велемудрости й знання.

17 Я віддався моїм серцем, щоб спізнати мудрість, спізнати глупоту і безумство, і я довідався, що й це гонитва за вітром,

18 бо у великій мудрості - велика журба, хто додає знання, додає страждання.